

Shodu s prvopisem potvrzuje:

I. Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta její žádost o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 50 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně od 10. 5. 2019 do zaplacení podle § 28 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o obětech trestných činů“), pro nesplnění podmínek stanovených v § 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů.
2. Okresní soud v Kladně svým rozsudkem ze dne [REDAKCE] (dále jen „odsuzující rozsudek“), přiznal žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč. Jen ze skutečnosti, že ve výrokové větě nebylo konstatováno způsobení konkrétní újmy, nelze podle žalobkyně dovozovat, že jednání odsouzeného nemělo na její psychiku žádný vliv. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů má na peněžitou pomoc právo oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví, přičemž podle odst. 2 je tím myšlena porucha zdraví trvající nejméně 3 týdny. Předmětné ustanovení neuvádí, že způsobená újma musí být ve výrokové větě odsuzujícího rozsudku výslovně uvedena.
3. Žalobkyně uvedla, že výsledkem znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie a psychiatrie vypracovaného znalkyní [REDAKCE] dne 10. 4. 2019 (dále jen „posudek [REDAKCE]“) je závěr o tom, že nedošlo k těžké újmě na zdraví. Zároveň však žalobkyně dodala, že nelze přehlížet závěr vztahující se k rozvinutí anxiózně depresivní symptomatiky, která se u žalobkyně vyskytovala zhruba 4 měsíce. Mezi tyto symptomy patřily úzkosti, depresivní příznaky, panická ataka a hypobulie. Skutečnost, že jednání odsouzeného nezpůsobilo těžkou újmu na zdraví, neznamená, že nemělo negativní vliv na jiné oblasti života žalobkyně. Současně žalobkyně podotkla, že znalkyně posuzovala otázku újmy na zdraví výhradně z hlediska medicínského, nikoli právního, které vnímá újmu jinak, a o kterém je příslušný rozhodnout pouze soud.
4. Žalobkyně se domnívala, že na její situaci lze aplikovat i § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, podle kterého má právo na peněžitou pomoc také oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, které vznikla nemajetková újma, přičemž zákon o obětech trestných činů dále nekonkretizuje způsobenou nemajetkovou újmu. Odsuzující rozsudek neobsahoval odůvodnění, avšak tato skutečnost neznamená, že nejsou splněny podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci. Dle žalobkyně bylo v tomto případě naopak povinností žalovaného zjistit, k jakému zásahu se nemajetková újma vztahovala.
5. Žalobkyně trvala na tom, že jí měla být poskytnuta peněžitá pomoc odpovídající přiznanému nároku na náhradu nemajetkové újmy odsuzujícím rozsudkem, když její výše nepřesahuje 200 000 Kč. Žalobkyně upozornila, že žalovaný rozhodl v rozporu se zásadou *in dubio pro victimae*, která vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č.j. 9 As 423/2018 – 29, nebo ze dne 20. 9. 2018, č.j. 10 As 120/2018 – 31. Žalovaný nebyl oprávněn podmiňovat poskytnutí peněžité pomoci tím, že způsobená újma na zdraví musí být výslovně vyjádřena ve výrokové větě odsuzujícího rozsudku popisujícího skutek, ale měl vycházet z posudku [REDAKCE], neboť zákon o obětech trestných činů žalovanému umožňuje, aby sám hodnotil důkazy, například před tím, než trestní soud pravomocně rozhodne.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný předně uvedl, že podle závěrů posudku [REDAKCE] nedošlo k těžké újmě na zdraví a omezení žalobkyně v běžném způsobu života nebylo podstatné. Žalovaný se ztotožnil s tvrzením žalobkyně, že „určení, zda se jedná o újmu na zdraví, náleží výhradně do působnosti soudu. Znalec se toliko může vyjadřovat k poruše zdraví z medicínského hlediska“. V souvislosti s tímto žalovaný odkázal na § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle kterého je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné. Podle odsuzujícího rozsudku byl pachatel odsouzen za spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Soud v odsuzujícím rozsudku nedospěl k závěru, že byla žalobkyni způsobena újma na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, natož těžká újma na zdraví podle § 24 odst. 3 zákona o obětech trestných činů. Žalovaný byl vázán závěry odsuzujícího rozsudku, jakožto pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu, a nemohl doplňovat své závěry a domněnky o intenzitě utrpěné újmy na zdraví.
7. K námitce žalobkyně, že žalovaný může v řízení podle zákona o obětech trestných činů sám hodnotit důkazy, žalovaný poukázal na to, že i v případě nepravomocného rozsudku je vázán právní kvalifikací trestných činů v usnesení o zahájení trestního stíhání nebo v obžalobě. Sám není orgánem činným v trestním řízení, a proto není oprávněn sám trestné činy právně kvalifikovat, přičemž určení závažnosti utrpěné újmy na zdraví je součástí právní kvalifikace trestného činu. V souvislosti s výše uvedeným žalovaný odmítl, že by svým rozhodnutím porušil zásadu *in dubio pro victimae*, neboť byl podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán právní kvalifikací trestných činů uvedenou v odsuzujícím rozsudku a tudíž není možné hovořit o jakýchkoli pochybnostech.
8. Žalobkyně sice byla obětí trestného činu podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, avšak v těchto případech lze podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů poskytnout peněžitou pomoc výlučně na úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie, fyzioterapie nebo jiné odborné služby, a to až do celkové výše 50 000 Kč. Z výše přiznané náhrady nemajetkové újmy odsuzujícím rozsudkem nelze dovozovat závěry o intenzitě případné újmy na zdraví způsobené žalobkyni.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

III. Replika žalobkyně

10. Žalobkyně ve své replice zopakovala tvrzení, že byl žalovaný nejen oprávněn, ale i povinen posoudit, zda žalobkyni byla způsobena újma na zdraví, neboť ublížení na zdraví ve smyslu trestního zákoníku a zákona o obětech trestných činů není totožné.

IV. Posouzení žaloby soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)].

12. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem výslovně souhlasili. Nadto soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání, neboť jej shledal nepřezkoumatelným podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
13. Podle § 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů má právo na peněžitou pomoc: písm. a) oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví, písm. b) oběť, které byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví, c) osoba pozůstalá po oběti, která v důsledku trestného činu zemřela, byla-li rodičem, manželem, registrovaným partnerem, dítětem nebo sourozencem zemřelého a současně v době jeho smrti s ním žila v domácnosti, nebo osoba, které zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu, a písm. d) oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti a dítě, které je obětí trestného činu týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), kterým vznikla nemajetková újma.
14. Podle § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů se ublížením na zdraví pro účely tohoto zákona rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje nejméně po dobu tří týdnů obvyklý způsob života oběti a který vyžaduje lékařského ošetření.
15. Podle § 24 odst. 3 zákona o obětech trestných činů se těžkou újmou na zdraví pro účely tohoto zákona rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Za těchto podmínek je těžkou újmou na zdraví: a) zmrzačení, b) ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, c) ochromení údu, d) ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí, e) poškození důležitého orgánu, f) zohyzdění, g) vyvolání potratu nebo usmrcení plodu, h) mučivé útrapy, nebo i) porucha zdraví trvající nejméně po dobu 6 týdnů.
16. Soud předně zdůrazňuje, že zákon o obětech trestných činů je nutno vykládat dle smyslu a účelu této právní úpravy. Ty jsou vyjádřeny zejména v důvodové zprávě k návrhu zákona o obětech trestných činů, projednanému v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR jako sněmovní tisk 617/0. V této důvodové zprávě zákonodárce k pohnutkám, které jej vedly k přijetí komplexní právní úpravy upravující práva obětí trestných činů, jak jsou definovány v § 2 odst. 2 zákona, uvedl: *„Až teprve novější právní úpravy jsou ovlivňovány trendem posilování práv obětí, což souvisí právě s poznatky viktimologickými, a také s postupným rozšiřováním účelu trestního řízení (srov. § 1 tr. řádu, § 3 odst. 7 zákona o soudnictví ve věcech mládeže), a potažmo i s koncepcí restorativní justice. Celosvětový trend posilování práv obětí je logickým důsledkem selhání státu v oblasti ochrany fyzických osob před pachateli trestných činů. Oběti je třeba věnovat péči a tím zmírnit dopad trestného činu na její osobnost a kompenzovat újmu tím vzniklou. Oběť by se tak vedle jejího procesního postavení měla stát subjektem zvláštní péče ze strany státu. (...) Mluví-li se o oběti, zdůrazňuje se fakt, že v důsledku trestného činu (činu jinak trestného) vznikla fyzické osobě újma, a proto by trestným činem postižená osoba měla mít taková práva, která zajistí, že s ní bude zacházeno s ohledem na způsobenou újmu, ze strany státu jí bude nabídnuta a popř. poskytnuta určitá péče, a alespoň v některých případech jí bude újma kompenzována. Proto může (a zpravidla bude) mít oběť i postavení poškozeného v trestním řízení.“*
17. Ke smyslu a účelu zákona se již opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č.j. 2 As 297/2017 – 26, konstatoval, že „zákon o obětech

Shodu s prvopisem potvrzuje:

restných činů byl přijat s cílem zlepšit postavení obětí, zejména tak, aby s nimi bylo zacházeno s respektem k jejich osobnosti, citlivě s ohledem na situace, v jakých se (nikoliv vlastní vinou) nachází, a způsobem, který jim nepřivodí další újmu. Spolu s tím byl též zdůrazněn aspekt, aby byla obětí restných činů poskytnuta pomoc, a to včetně pomoci peněžní (viz důvodová zpráva k zákonu o obětech restných činů). Co se pak týče základních principů, na nichž je poskytování peněžité pomoci vystavěno, platí, že primárním účelem peněžité pomoci je překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí restným činem, jak uvádí § 25 zákona o obětech restných činů. Zároveň však lze dovodit také sekundární účel peněžité pomoci, jímž je (byť částečná) reparace újmy, která byla obětí restným činem způsobena (viz Grivna, T., Šámal, P., Válková, H. a kol.: Zákon o obětech restných činů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014). Uvedené lze dovodit též z obecného účelu tohoto zákona, kterým je (mimo jiné) zlepšení postavení osob poškozených restným činem při uplatňování nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy.“. K tomu následně v rozsudku ze dne 29. 1. 2019, č.j. 9 As 423/2018-29, doplnil, že žalovaný „je při svém rozhodování vázán zásadou v pochybnostech ve prospěch oběti (in dubio pro victimae), neboť smyslem zákona je zmírnit dopady spáchaného restného činu na život obětí a naplnit celosvětový trend posilování práv obětí zmíněný i v důvodové zprávě k zákonu. Navíc celý zákon o obětech restných činů je koncipován tak, aby se postavení obětí restných činů zlepšilo. Tyto výchozí principy subsidiarity, reparace a rozhodování ve prospěch obětí musí stěžovatel ve svém rozhodování ctít a dodržovat.“.

18. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zamítl žádost žalobkyně zejména z důvodu, že v odsuzujícím rozsudku soud nedospěl k závěru, že v souvislosti s jednáním pachatele byla žalobkyni způsobena újma na zdraví nebo těžká újma na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2, popř. odst. 3 zákona o obětech restných činů. Jelikož se žalovaný cítil být vázán právní kvalifikací jednání pachatele, k níž dospěl soud v odsuzujícím rozsudku, shledal nesplnění podmínek stanovených v § 24 odst. 2 a v § 24 odst. 3 zákona o obětech restných činů. Žalovaný též poukázal na skutečnost, že tento závěr vyplývá také z obou znaleckých posudků. Na základě těchto zjištění konstatoval nesplnění podmínky stanovené pro poskytnutí peněžité pomoci oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. a), popř. písm. b) zákona o obětech restných činů, a proto nebylo možné aplikovat § 28 odst. 2 zákona o obětech restných činů.
19. K argumentaci žalovaného soud uvádí, že v řízení o žádosti o poskytnutí peněžité pomoci oběti restného činu podle zákona o obětech restných činů náleží žalovanému posouzení vzniku újmy na zdraví, případně těžké újmy na zdraví. Zdejší soud se již dříve k otázce vázanosti žalovaného rozsudkem restního soudu vyjadřoval ve svém rozsudku ze dne 1. 6. 2020, č.j. 6 A 118/2017 – 47, ve kterém dovodil, že v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si žalovaný nemůže udělat vlastní úsudek o tom, zda byl spáchán restný čin a kdo je za jeho spáchání odpovědný. Závazným je pro žalovaného pouze výrok odsuzujícího rozsudku, konkrétně skutkové okolnosti, které jsou popsány ve skutkové větě, včetně otázky vzniku škody a příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a škodou za předpokladu, že způsobení škody je znakem skutkové podstaty restného činu (srov. nálezy ÚS ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 32 Cdo 685/2013).
20. Jestliže ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku není zmíněna otázka vzniku (těžké) újmy na zdraví, podléhá zjištění této skutečnosti zásadě volného hodnocení důkazů, která je vyjádřena v § 50 odst. 4 správního řádu, který stanoví, že správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy. Přitom musí pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

v řízení najevo. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č.j. 1 As 84/2009 – 77, je úlohou soudu pouze „posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu“. Jestliže je hodnocení důkazů provedeno řádně, soud nesmí takto získané skutkové závěry měnit.

21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při posouzení otázky vzniku újmy na zdraví, popřípadě těžké újmy na zdraví, vycházel z odsuzujícího rozsudku, ve kterém soud nedospěl k názoru, že byla žalobkyni způsobena újma na zdraví, popřípadě těžká újma na zdraví. Dále žalovaný uvedl, že tyto závěry podporují i oba znalecké posudky založené ve spisu, přičemž jedním z nich je již výše uvedený posudek [REDAKCE], druhým je znalecký posudek z oblasti z oboru zdravotnictví, odvětví různá, specializace klinická psychologie, ze dne 25. 3. 2019, zpracovaný [REDAKCE] (dále jen „posudek [REDAKCE]“).
22. Z posudku [REDAKCE] žalovaný uvedl, že negativní stav žalobkyně se vyskytl v příčinné souvislosti s nebezpečným vyhrožováním, přičemž následkem byly v žalobě zmíněné úzkostné a lehké depresivní příznaky spolu s panickou atakou a hypobulií, které trvaly od poloviny září 2018 do konce roku 2018, tedy déle než 6 týdnů. Dále nebyly u žalobkyně přítomné příznaky posttraumatické stresové poruchy. Dle znalkyně závažnost následků nedosahovala intenzity těžké újmy na zdraví. Posudek [REDAKCE] neobsahuje zásadní informace vypovídající o vzniku (těžké) újmy na zdraví, ale spíše se věnoval vytvoření psychologického profilu a posouzení věrohodnosti žalobkyně.
23. Závěru žalovaného, že žalobkyni nevznikla těžká újma na zdraví, přisvědčuje odsuzující rozsudek, podle kterého byl pachatel shledán vinným ze spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, nikoli však podle odst. 3 písm. c) téhož paragrafu, a dále přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, nikoli však podle odst. 3 písm. a) téhož paragrafu. Uvedené kvalifikované skutkové podstaty obsažené shodně v odst. 3 jsou totiž podmíněné právě vznikem těžké újmy na zdraví. Podle posudku [REDAKCE] popsáný vznik úzkostně depresivního syndromu byl v příčinné souvislosti se spácháním přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákona, leč z posudku je zřejmé, že se nejednalo svou intenzitou o těžkou újmu na zdraví. Pokud žalovaný dospěl k názoru, že žalobkyni nebyla způsobena těžká újma na zdraví, jedná se o logický závěr na základě výše uvedených důkazů. Nadto je nutné dodat, že z formulace žádosti žalobkyně, která se odkazuje na posudek [REDAKCE] s tím, že závěr o tom, že nedošlo k těžké újmě na zdraví, nijak nespornuje, soud vyvozuje, že žalobkyně ve své žádosti ani netvrdila, že by jí byla způsobena těžká újma na zdraví. Také v žalobě žalobkyně výslovně odkazuje na § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, nikoli na písm. b) téhož odstavce (k obsahu žádosti viz níže).
24. Naopak závěr žalovaného, že žalobkyni nebyla způsobena újma na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, není přezkoumatelný, neboť není zjevné, na základě jakých skutečností a úvah k němu žalovaný dospěl. Trestný čin nebezpečného vyhrožování neobsahuje kvalifikovanou skutkovou podstatu závislou na způsobení újmy na zdraví. Zároveň se posudek [REDAKCE] k otázce nikoli těžké újmy na

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zdraví přímo nevyjadřuje, jelikož je evidentní, že pro účely trestního řízení bylo její zodpovězení nadbytečné. Ze skutečnosti, že žalobkyni nevznikla těžká újma na zdraví, nelze bez dalšího dovodit, že jí také nevznikla „běžná“ újma na zdraví, a posudek [REDAKCE] konstatoval určité následky nebezpečného vyhrožování na psychickém zdraví žalobkyně. Soud proto shledal část napadeného rozhodnutí věnující se posouzení vzniku újmy na zdraví podle § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů. Ačkoli přitom žalobkyně v žalobních bodech nenamítala nepřezkoumatelnost, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, byl soud oprávněn a povinen k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přihlédnout z úřední povinnosti, neboť tato vada brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.

25. Žalobkyně v žalobě dále poukázala na to, že na její situaci bylo možné aplikovat § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů lze oběti trestného činu poskytnout peněžitou pomoc na úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy, a to až do celkové výše 50 000 Kč. Poskytnutí této formy peněžité pomoci je tedy striktně účelově vázáné na úhradu zmíněných odborných služeb.
26. Soud konstatuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný touto skutečností vůbec nezabýval. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom nelze vadu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zhojit ve vyjádření k žalobě, případně v kasační stížnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, sp. zn. 8 Afs 66/2008, a ze dne 13. 10. 2004, sp. zn. 3 As 51/2003).
27. Soud se však nedomnívá, že by absence úvah ohledně možné aplikace § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů zakládala vadu – nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z žádosti žalobkyně totiž nelze dovodit, že by žádala o pomoc dle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Žalobkyně ve své žádosti uvádí, že byla obětí trestných činů znásilnění, nebezpečného vyhrožování a vydírání a že je zvláště zranitelnou obětí (což by byla jakožto oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti – znásilnění, ale i trestného činu, který zahrnoval nátlak, násilí či pohrůžku násilím – nebezpečného vyhrožování), přičemž znásilnění je trestným činem proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, jak požaduje § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Ve zbytku žádosti pak žalobkyně hovoří o újmě v podobě rozvinutí anxiózně depresivní symptomatiky, která se projevovala cca 4 měsíce.
28. Soud podotýká, že ke znásilnění došlo v roce 2014, zatímco k nebezpečnému vyhrožování a vydírání v roce 2018. Posudek [REDAKCE] nebyl vypracován ke znásilnění z roku 2014, nýbrž k psychickému stavu žalobkyně v důsledku nebezpečného vyhrožování z roku 2018, což není trestný čin proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, jak požaduje § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Žalobkyně ve své žádosti neuvedla (a neučinila tak ani v žalobě), že by měla nějaké náklady spojené s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy v souvislosti se znásilněním, když výhradně na úhradu těchto nákladů lze poskytnout peněžitá pomoc dle § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Konečně, žalobkyně ve své žádosti neodkázala na konkrétní ustanovení § 24, či § 28 zákona o obětech trestných činů, zejména neodkázala právě na § 24 odst. 1 písm. d), či § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Lze dodat, že ani z dalšího obsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

správního spisu nelze nijak dovodit, že by žalobkyně žádala o peněžitou pomoc dle § 24 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů.

29. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že žádost žalobkyně směřovala výhradně k peněžitě pomoci dle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, tj. žalobkyně indikovala, že je dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů obětí, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví. Žalovaný tak nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí nezvažoval aplikaci § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, neboť k tomu neměl žádný důvod.

V. Závěr

30. Z výše uvedených důvodů bylo napadené rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.
31. V dalším řízení bude na žalovaném, aby přezkoumatelným způsobem odůvodnil, zda došlo ke vzniku újmy na zdraví u žalobkyně v důsledku toho, že se stala obětí trestných činů, a to i s přihlédnutím k zásadě *in dubio pro victimae*. Bude-li k tomuto odůvodnění třeba opatřit další podklady, žalovaný je opatří.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představují náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky), paušální náhradou hotových výdajů stanovenou dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 8 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobkyně, advokátky JUDr. Petry Carvanové.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: